

Заявник (позивач): Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач-1: Житлово-будівельний кооператив «Металіст»,

**Відповідач-2: Публічне акціонерне товариство
«Акціонерна компанія «Київводоканал»,
вул. Лецицька, 1-а, м. Київ, 01015,
засіб зв'язку –тел. 2263038,**

**Відповідач-3: Публічне акціонерне товариство «Київенерго»,
пл. І. Франка, 5, м. Київ, 01001,
засіб зв'язку –тел. 2076075,**

**звільнено від судового збору на підставі ч. 2 ст. 79 ЦПК, п. 4 ч. 2 ст. 10 Закону
України № 3674-VI «Про судовий збір», ч. 3 ст. 22 Закону України
№ 1023-XII «Про захист прав споживачів»,**

на ухвалу ВССУ від 07 червня 2017 р. у справі № 757/31606/15-ц

ЗАЯВА ПРО ПЕРЕГЛЯД

(з підстави пункту 1 частини першої ст. 355 ЦПК України)

У справі, що переглядається, суд касаційної інстанції погодився із висновками судів попередніх інстанцій, які у позові відмовили виходячи з того, що:

<...> оскільки ціна продукції на момент споживання послуг та їх оплати була визначена за чинними тарифами, які були скасовані за межами заявленого позивачем спірного періоду після набрання вищезазначеними судовими рішенням законної сили відповідно з 07 липня 2014 року та з 15 січня 2015 року.

Резолютивні частини зазначених рішень адміністративних судів (які набрали законної сили 10.07.2014 р, 15.01.2015 р.) були оприлюднені в газеті «Хрещатик» 22.04.2016 р. № 44(4814), отже є публічною інформацією. З публікацій вбачається, що тарифи, встановлені розпорядженнями КМДА у 2006-2014 рр. були незаконними і нечинними з моменту їх прийняття, а не з моменту прийняття про це рішень судів.

При цьому суди усіх інстанцій у справі № 757/31606/15-ц не оперують жодною нормою матеріального права, якою обґрунтовано відмову у позові (поданого на підставі ст. ст. 16, 393 ЦК), але посилаються на розпорядження КМДА № 1245 від 20.06.2002 р., положення ст. 16 ЦК (способи судового захисту), ст. 21 Закону України «Про захист прав споживачів», та Закон України «Про житлово-комунальні послуги» в цілому. Ці норми матеріального права неоднаково застосовані судами касаційних інстанцій.

Так, залишаючи без змін судові рішення нижчестоящих інстанцій постановою ВГСУ від 13.01.2016 р. у справі № 910/7171/15-г про зобов'язання здійснити перерахунок, з посиланням на розпорядження КМДА № 1245 від 20.06.2002 р. та Закон України «Про житлово-комунальні послуги» зроблено протилежні висновки:

Таким чином, суди попередніх інстанцій дійшли до висновку, що для визначення вартості теплової енергії за договором у період з 01.01.2010 р. - 31.12.2010 р. необхідно застосовувати тарифи, встановлені розпорядженням Київською міською державною адміністрацією №1245 від 20.06.2002 р. "Про встановлення тарифів на виробництво

теплової енергії та житлово-комунальні послуги для населення", яке зареєстроване в Київському міському управлінні юстиції за №46/429 від 27.06.2002 р.

Позивачем було здійснено перерахунок вартості послуг з постачання теплової енергії за період з 01.01.2010 р. - 31.12.2010 р. на підставі розпорядження Київської міської державної адміністрації №1245 від 20.06.2002 р., за яким різниця з нарахованою відповідачем вартістю теплової енергії згідно нечинних розпоряджень Київською міською державною адміністрацією та нарахувань позивача склала 50777,02 грн.

Даний розрахунок перевірений судами та визнаний правильним та здійсненим з урахуванням всіх наведених норм та положень законодавства, а тому суди дійшли до висновку про задоволення позовних вимог в повному обсязі.

В аналогічній справі про зобов'язання здійснити перерахунок, залишаючи без змін судові рішення нижчестоящих інстанцій постановою ВГСУ від 02.02.2016 р. у справі № 910/29714/14, з посиланням на розпорядження КМДА № 1245 від 20.06.2002 р. (до якого внесені зміни розпорядженням, на яке міститься посилання) також зроблено протилежні, відмінні від справи № 757/31606/15-ц висновки:

...За встановлених обставин, місцевий господарський суд, з яким погодився суд апеляційної інстанції, дійшов висновку, що при розрахунку належної до сплати вартості спожитої позивачем теплової енергії у спірний період необхідно здійснювати за тарифами, які були погоджені сторонами у Додатку № 2 до Договору № 1541431 від 22.09.2006, з огляду на відсутність протягом спірного періоду встановлених у законному порядку тарифів, у зв'язку з чим позовні вимоги задоволено у повному обсязі.

Колегія суддів Вищого господарського суду України погоджується з такими висновками судів попередніх інстанцій, оскільки дійсно, позивачу у спірний період виставлено рахунки за спожиту теплову енергію із застосуванням нечинних тарифів, тому вимоги позивача про зобов'язання відповідача здійснити перерахунок по Договору № 1541431 від 22.09.2006 за період з 01.01.2010 по 31.12.2010 є правомірними та обґрунтованими.

З посиланням на розпорядження КМДА № 1245 від 20.06.2002 р. задоволено позов щодо проведення відповідного перерахунку постановою ВГСУ від 30.11.2017 р. у справі № 910/20271/15:

Враховуючи вище зазначене, суди першої та апеляційної інстанцій обґрунтовано вказали на те, що відповідач зобов'язаний здійснити перерахунок вартості теплової енергії, спожитої позивачем за період з 01.12.2006 по 01.01.2011 за договором від 01.12.1999 №720206. При цьому, суди зазначили, що такий перерахунок повинен бути проведений на підставі тарифу, затвердженого розпорядженням КМДА від 20.06.2002 №1245, за спожиту теплову енергію у період з 01.12.2006 по 01.04.2008 і колегія суддів Вищого господарського суду України з цим погоджується.

Таким чином, має місце застосування розпорядження КМДА № 1245 від 20.06.2002 р. (з подальшими змінами до нього) у різних часових межах: у справі № 757/31606/15-ц воно взагалі не застосовано у спірний період із вказівкою, що підлягає застосуванню «після набрання вищезазначеними судовими рішенням законної сили відповідно з 07 липня 2014 року та з 15 січня 2015 року.», а в наведених справах воно застосовано у період, що збігається зі спірним у справі № 757/31606/15-ц.

Судами касаційної інстанції по-різному застосовані також і положення ст. 16 ЦК.

В аналогічному спорі ухвалою ВССУ № 6-16519ск14 від 19.05.2014 р. відмовлено у відкритті касаційного провадження у справі № 711/4118/13-ц, де суд апеляційної інстанції з посиланням на норми Закону України «Про житлово-комунальні послуги», ст. ст. 16, 393 ЦК (останню з яких у справі 757/31606/15-ц не застосовано) скасував рішення суду першої інстанції, яке (так саме, як у справі що переглядається) було вмотивоване можливістю здійснити перерахунок лише з моменту набрання законною силою рішення адміністративного суду про скасування тарифів, і повністю задовольнив позов про перерахунок за житлово-комунальні послуги:

Зазначена норма закону передбачає, що крім визнання недійсними актів, що порушують право власності, власник має право вимагати також відновлення становища, яке існувало до порушення права. Отже, зазначений засіб спрямований перш за все на відновлення порушеного права. Воно може полягати, зокрема, в поверненні незаконно вилученого майна або надмірно сплачених коштів.

Позивач ОСОБА_6 обрала такий спосіб захисту свого права, який би відновив її становище, яке існувало до видання цього акту, та зобов'язати відповідача здійснити перерахунок коштів за сплачені житлово-комунальні послуги та видати довідку про стан заборгованості. Такий спосіб захисту цивільних прав не суперечить статті 16 ЦК України.

Виходячи саме з таких правових позицій ухвалою ВССУ від 19.08.2014 р. відмовлено у відкритті касаційного провадження № 6-33679ск14, залишені без змін судові рішення апеляційної від 22.07.2014 р. та першої від 10.06.2014 р. інстанцій у цивільній справі № 712/3546/14, з посиланням на ст. ст. 16, 393 ЦК (останню з яких у справі 757/31606/15-ц не застосовано):

...Також є безпідставними посилання апелянта на те, що якщо дія акту припинилась його скасуванням судовим рішенням, то він втрачає свою чинність з часу набрання судовим рішенням законної сили і таким чином не підлягає до відновлення порушене право скасованим актом органу місцевого самоврядування, так як в частині 2 статті 393 ЦК України прямо передбачено право особи, права якої порушено скасованим актом органу місцевого самоврядування на вимогу до відповідача на відновлення того становища, яке існувало до видання цього акту.

Ухвалою ВССУ від 19.06.2014 р. № 6-18190св14 відхилено касаційну скаргу у цивільній справі № 711/609/14, де рішенням апеляційної інстанції від 24.03.2014 р. з посиланням на ст. 393 ЦК задоволено вимогу споживача:

Враховуючи наведене, позивачка має право на перерахунок коштів, сплачених нею за житлово-комунальні послуги за тарифами, встановленими скасованим рішенням виконкому Черкаської міської ради, з часу видання незаконного рішення.

Таким чином, у справі № 757/31606/15-ц, що переглядається, право на перерахунок буцімто не виникає взагалі, оскільки у спірний період були «чинними» незаконні і нечинні з моменту прийняття розпорядження КМДА, а в зазначених цивільних справах зроблено висновки що таке право виникає з часу видання незаконних рішень, а не з часу прийняття судових рішень про їх «скасування», як зазначено у цій справі. Це свідчить про неоднакове застосування статті 16 ЦК, застосування або незастосування статті 393 ЦК в однакових правовідносинах, коли заявлено вимогу про перерахунок.

Враховуючи, що одне з судових рішень касаційної інстанції, на яке міститься посилання, датоване пізніше ухвали ВССУ від 07.06.2017 р., про перегляд якої мною порушується питання, прошу поновити строки для звернення із цією заявою.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 8, 353-358 ЦПК,

ПРОШУ:

поновити строки звернення з цією заявою про перегляд;

рішення Печерського райсуду м. Києва від 19 травня 2016 р., ухвалу Апеляційного суду м. Києва від 17 серпня 2016 р., ухвалу Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 07 червня 2017 р. скасувати, ухваливши постанову про задоволення позову.

Додатки: *копії рішення суду від 19.05.2016 р., ухвали суду від 17.08.2016 р., ухвали ВССУ від 07.06.2017 р., оголошення в «Хрещатику» 22.04.2016 р., довідки ДФС від 29.11.2017 р., роздруківки з ЄДРСР у справах, на які міститься посилання (для суду); копії заяви (без додатків) для відповідачів.*

12 грудня 2017 р.

/Заявник Олійник Д. В./